

## Posudek vedoucího bakalářské práce

**Název práce:** Je Platónova láska egocentrická?

**Autorka:** Karolína Hrádková

**Vedoucí práce:** Mrg. Stanislav Synek, Ph.D.

Předložená práce je reflexí vybraných interpretačních přístupů k Platónovým textům pojednávajícím o tématu „lásky“ (*filia*, reps. *erós*). Výchozím bodem je autorce slavný článek G. Vlastose, v němž provádí kritiku Platónova pojetí lásky (*filia*), kterou prohlašuje za „egocentrickou“. Autorka nejprve představí hlavní teze Vlastosova článku a následně shrnuje část odborné diskuse, kterou článek vyvolal, a zaujímá vlastní pozici k diskutovaným interpretacím.

Práce má jasnou strukturu, je psaná čtivým a srozumitelným jazykem. Po formální a stylistické stránce je práce výborná: gramatických chyb je minimum (tu a tam v interpunkci), odkazy i citace jsou v pořádku. Dojem kazí snad jen některé neobratné názvy podkapitol (např. 2.4). Autorka pracuje převážně s anglickou sekundární literaturou.

Shrnutí i analýza odborné diskuse, jež tvoří největší část práce, jsou většinou velmi dobré, místy vynikající: autorka se dokáže zaměřit na klíčové motivy zkoumaných interpretací a předkládá je čtenáři ve čtivé a srozumitelné formě. Zároveň vůči nim dokáže zaujmout vlastní stanovisko a provést komparativní shrnutí, což plně odpovídá úrovni požadované pro bakalářskou práci.

K práci mám jen dvě otázky:

1. Na s. 29 autorka pracuje s rozdílem mezi jakýmsi „skutečným“ (a tedy trvalým, neproměnlivým) „já“ a jeho (proměnlivými) „vlastnostmi“. Samotné toto rozlišení je ale bohužel velmi nejasné: není řečeno, odkud se toto rozlišení bere, zda má oporu v Platónových textech (a případně kde), ani jak s ním sama autorka pracuje. Podobně na s. 30 píše, že když (podle Kosmana) „v druhých milujeme to, co je krásné“, znamená to, že „prizmatem naší lásky vidíme jejich já takové, jaké je ve své přirozenosti – jaké je *skutečně*“. Proč by ale právě to „krásné“ mělo být tím „přirozeným“ a „skutečným“? Proč by to nemohlo být naopak? Na jakých předpokladech tato úvaha stojí?

Hlubší výklad těchto rozlišení by přitom mohl lépe objasnit i ústřední otázku celé práce, která nějakou koncepci „já“ (*ego*) předpokládá. Náznak takové analýzy můžeme najít v části 2.3, v níž autorka zmiňuje Aristotelovo odlišení mezi dvěma pojetími „sebelásky“, podrobnější rozvedení a případně vztahování k Platónovi ovšem chybí.

Zároveň je ale nutné říci, že jak vztah mezi „věcí“ a „vlastnostmi“, tak otázka, co je „vlastní já“ člověka v Platónově filosofii, jsou samostatná témata, jejichž obtížnost a rozsáhlost přesahuje možnosti bakalářské práce.

2. Na s. 27 autorka píše, že „Aristofanovu řeč (...) nelze považovat za vyjádření Platónových myšlenek“, a o několik stran dále (s. 33) pak tento pohled (po vzoru M. Nussbaumové) odmítá. K jakému čtení se tedy autorka kloní a proč?

**Celkové hodnocení.** Přes uvedené výtky považuji práci za velmi zdařilou a doporučuji ji k obhajobě s výchozím hodnocením **výborně**.

Mgr. Stanislav Synek, Ph.D.